

La vostra esperança constant en nostre Senyor Jesucrist (1Te 1,3)

Romà Casanova, bisbe de Vic

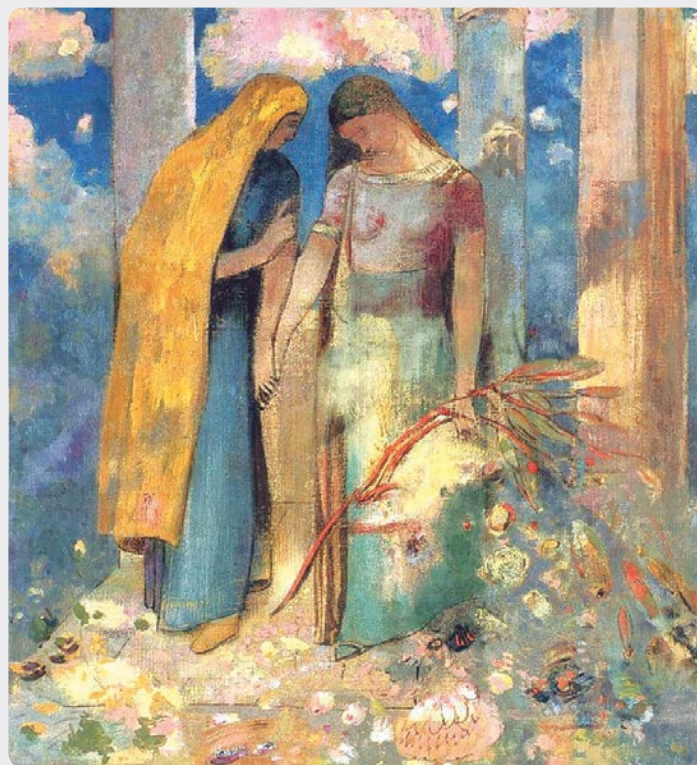

La comunitat de cristians de Tessalònica a qui sant Pau adreça la seva carta és una comunitat envoltada d'un ambient pagà i formant part de l'Església primitiva constituïda per petites assemblees esteses arreu del món. La seva feblesa externa, per la pobresa dels seus membres, contrastava, però, amb la fortalesa interior de la fe, l'amor i l'esperança en aquells cristians fràgils i perseguits. Això és el que constata l'Apòstol en la introducció a la primera carta als Tessalonicencs.

Maria és mestra en l'esperança per a tots nosaltres.

L'esperança és la virtut teològica que dona la certesa que tot el que el Senyor ha promès s'acomplirà. Dient-ho amb menys paraules: l'esperança és creure en l'Amor. Aquesta virtut tan necessària, sempre és difícil de practicar; encara més, potser, en l'actual cultura de la immediatesa. Les coses han de ser «ja», sense demora. De fet, en les comunicacions i fins i tot en les compres, el que es vol és que siguin immediates, quasi a l'instant. Ara bé, els cristians som homes i dones que esperem el que Déu amb la fe ens ha fet conèixer: la plenitud de la salvació. Ben mirat, en la celebració central dels cristians, l'Eucaristia, s'expressa de moltes maneres aquesta gran esperança, àdhuc de manera palesa quan diem: «Mentre esperem l'acompliment de la nostra esperança, la manifestació de nostre Senyor Jesucrist.» Els cristians som els qui vetllem enmig del món, perquè sabem que Déu portarà a plenitud tot l'univers, quan es manifesti gloriós a la fi dels segles el seu Fill Jesucrist.

Sant Pau felicita aquella comunitat perquè viu amb constància la seva esperança en nostre Senyor Jesucrist

La visitació - Odilon Redon (1896), Museum of Fine Arts (Gifu, Japó)

(cf. 1,3). Certament, l'espera demana perseverança, no defallir malgrat la tardança. Aquesta actitud pacient és necessària no sols per la demora, sinó encara més quan s'ha de viure enmig d'amenaques i proves. Són moltes les realitats que intenten de minar l'esperança del cristià. Per això, enfortir la pregària és un requisit indispensable. Qui prega manté l'esperança. L'actitud de vetlla és també clau, en el sentit de vigilància per a evitar tot allò que pugui refredar la confiança en el Senyor.

Maria és mestra en l'esperança per a tots nosaltres. Ella en el misteri de Nadal es manifesta com la qui confia plenament en el Senyor. Per aquesta raó, la seva cosina Elisabet li fa la gran lloança: *Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber es complirà* (Lc 1,45).

